

11 DE JULIOL - 30 D'AGOST DE 1992

Granados, compositor romàntic? Es va arribar a dir això, però els primers anys del segle són una data una mica tardana per considerar possible la persistència d'aquesta tendència estètica... fins i tot a l'endarrerida Espanya d'aleshores. No obstant això, quan escoltem les Escenes Romàntiques o les dues sèries d'Escenes Poètiques –i fins i tot més tard els Valsos Poètics– estem gairebé a punt de rendir-nos a l'evidència. Una acurada audició ens revela després un sabor, una manera de fer que va més enllà de l'embolcall romàntic que cobreix aquestes obres. És veritat que hi ha una clara influència de Chopin i de Liszt, però també hi trobem la de Debussy i la de Fauré. De totes maneres, la majoria de vegades prima la personalitat del compositor català, sobretot en la Berceuse, fins i tot en el “chopinià” allegro apassionato i menys en el lento amb èxtasi on els arravataments virtuosístics disminueixen sens dubte la sinceritat expressiva amb què comença l'obra. Amb les Danses Espanyoles, Granados troba per primera vegada el camí de la música nacionalista que el portarà fins a Goyescas i El Pelele. Entre aquestes danses, destaquen, per a mi, les conegudes Oriental, Andaluza i Villanesca.

Sempre que em trobo amb la música de Xavier Montsalvatge em retrec el fet de no haver dedicat més temps a estudiar-la, no només per poder gaudir-ne millor, sinó sobretot per aprendre tot el que s'hi pot aprendre. La primera vegada que vaig escoltar la Sonatina per a Ivette em vaig formular (a mi mateix) aquest bon propòsit. No l'he complert i ho sento, perquè sé tot el que hi perdo, ja que en el cas de la Sonatina és tracta d'una de les obres mestres de Montsalvatge, junt amb la Desintegració Morfològica de la xacona de Bach, les cinc invocacions al crucificat i el Concertino 1 + 13. Una de les coses que em criden l'atenció i captiven de Xavier Montsalvatge –a més de la seva personalitat– és la seva inesgotable curiositat, el seu perpetu afany investigador i sobretot, ho he dit sempre la seva honestat artística que l'ha fet lluitar en defensa de les seves arrelades conviccions estètiques quan li hagués estat tan fàcil plegar-se a les modes.

Quan era gairebé nen i començava a apropar-me a la música pensava que el fenomen Albéniz era un producte del “xovinisme” espanyol. Vaig necessitar alguns anys, no gaires, és veritat, per adonar-me que ni tan sols els qui parlaven d'aquest fenomen no tenien idea de fins a quin punt era profund i important. Jankelevitch vindria a raonar-m'ho molts anys més tard. És veritat que la producció d'Albéniz és irregular i que el seu primer pianisme –que arriba nombroses vegades a altes cotes de refinament en la tècnica i de moments de gran monumental bellesa–, està lluny de la transcendència del pianisme d'Ibèria. Amb tot, algunes de les obres d'aquests primers anys tenen tal força, tal sinceritat que sense elles seria difícil comprendre plenament el meravellós monument que és la Suite Iberia, qualsevol de les peces de la qual és una joia; El Puerto, Triana, El Corpus en Sevilla o Eritaña que gairebé aconsegueixen la genialitat.

EDUARDO RINCÓN

PROGRAMA

I

Escenes romàntiques...

Mazurca
 Berceuse
 El poeta y el ruiseñor
 Allegretto
 Allegro apasionato
 Epílogo

E. Granados
 (1867-1916)

Dues danses espanyoles, Op. 37 (1892-1900)

Andalusa
 Valenciana

E. Granados

II

Sonatina per a Yvette (1960)...

Allegro spiritoso
 Moderato
 Allegretto

X. Montsalvatge
 (n. 1912)

Tres peces d'Ibèria (1909)...

Evocación
 El puerto
 El Albaicín

I. Albéniz
 (1860-1909)

Carlota Garriga va rebre la seva primera formació musical de Frank Marshall, alumne d'Enric Granados. Més endavant, els seus mestres varen ésser Alicia de Larrocha i Xavier Montsalvatge. Ha fet innumbrables recitals per Espanya i molts altres països, especialment dedicats al repertori espanyol del qual és considerada una de les més renombrades intèrprets. Directora de l'Acadèmia Marshall de Barcelona, la seva carrera va estar marcada per la influència d'Ighor Markevitx i coronada en els últims anys per la seva total dedicació a la vida i a l'obra del mestre. Carlota Garriga s'ha distingit també pel domini de la composició. Intèrpret de les seves pròpies partitures, l'obra *Elegia*, trio per clarinet, violoncel i piano, va ésser estrenada a Londres l'any 1984 i interpretada posteriorment en moltes ocasions.

Organitza:



Joventuts
Musicals
de Torroella
de Montgrí

Col.laboren:

Germans Radresa
sa



Bösendorfer

Associació
per a la promoció de JOVES
INTÈRPRETS MUSICALS



«SOFIA PUCHE»



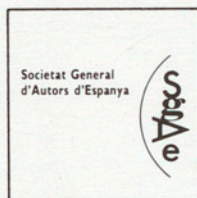
The British Council

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

CATALUNYA MÚSICA

Patrocinen:



«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»



Ajuntament de
Torroella de Montgrí



Diputació de Girona



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

